

Курси Камішібаї, які проходять щороку в листопаді в Токіо. Photo © IKAJA

more Nagasaki», діти з чистим, відкритим поглядом усім серцем відчувають ідеал, якого прагнуть люди, що будують мирне життя.

Вірячи в силу камішібай, я хочу поєднувати мої зусилля із зусиллями інших людей і глибше розвивати цю чудову культуру у всьому світі.

Наталія Черняєва,
учитель-методист зарубіжної літератури,
учитель вищої категорії, ліцей № 136
Дніпровського району м. Києва

Камішібай на уроках зарубіжної літератури: книга, що оживає

УДК 373.5.016:821.09(100)]:792.9(520)
https://doi.org/10.33989/3083-6387.2026.3.371493

Сучасний урок зарубіжної літератури має не лише ознайомити учнів із художнім твором, а й створити умови для його емоційного переживання, творчого осмислення та власної інтерпретації. Саме тому у своїй роботі з п'ятикласниками я використовую камішібай — японський паперовий театр.

Камішібай поєднує літературне читання, образотворче мистецтво, театральну діяльність та розвиток усного мовлення. Для мене це не просто форма презентації прочитаного, а технологія перетворення учня з пасивного читача на активного співтворця.

Роботу над паперовим театром розпочинаємо з уважного читання тексту. Учні визначають ключові

© Наталія Черняєва, 2026

Учні ліцею № 136 Дніпровського району м. Києва під керівництвом учителя Наталії Черняєвої створили власний камішібай і представили в ньому японську народну казку «Момотаро, або Хлопчик-Персик»

події, сюжетні епізоди, важливі образи та емоційні моменти. Використовую прийоми «Сюжетна драбинка», «Кадр із книжки», «Картинка говорить», «А що, якби?..». Діти вирішують, які сцени варто відтворити в ілюстраціях, добирають кольори та деталі відповідно до настрою епізоду.

Особливе значення має групова робота. Учні розподіляють ролі: художника, сценариста, оповідача, актора, режисера. Так кожен може проявити свої здібності. Під час створення карток діти вчаться відбирати головне, стисло передавати зміст, працювати з художнім образом.

Важливим етапом є театральна презентація. Учні працюють над виразністю мовлення, інтонацією, темпом, паузами, емоційністю, озвучують персонажів і змінюють ілюстрації відповідно до розвитку сюжету.

Після вистави проводжу рефлексію: «Що вдалося?», «Який епізод запам'ятався найбільше?», «Що нового я відкрив у герої?». Учні оцінюють власний внесок і роботу команди.

Учні ліцею № 136 Дніпровського району м. Києва